

ГИЛБЪРТ ЧЕСТЪРТЪН ПРОКЛЕТАТА КНИГА

Част 0 от „Отец Браун“

Превод от английски: Александра Каназирска, 1977

chitanka.info

Професор Опъншоу винаги излизаше извън кожата си и яростно протестираше, ако го наречеха спиритист или ако дори само намекнеха, че вярва в спиритизма. Но той ръмжеше и когато го подозираха, че не вярва в спиритизма. Гордееше се, че се е посветил на изучаването на задгробните явления; гордееше се и с това, че нито веднъж не позволи на другите да разберат вярва ли той в тези явления или не. Особено обичаше да разказва на някоя група убедени спиритисти как е изобличавал медиум след медиум и как е разкривал измама след измама. Той наистина проявяваше отлични детективски качества, щом нещо му се стореше подозрително. А медиумите винаги му се струваха подозрителни и никога не му вдъхваха доверие. Той разказваше как веднъж разобличил някакъв шарлатанин, който се бил дегизирал ту като жена, чу като беловлас старик, ту като тъмнокож брамин. От тия негови разкази спиритистите се чувстваха ужасно неловко, а той затова им ги разказваше. Но никога не спореха с него, защото нито един спиритист не отрича съществуването на шарлатаните. Макар че от малко непредпазливите приказки на професора можеше да се заключи, че всички спиритисти са шарлатани.

Но тежко и горко на простодушния доверчив материалист, който въз основа на опитите на Опъншоу би започнал да твърди, че привидения не съществуват, а спиритизмът е суеверие, незнание и безсмислици. Тогава професорът би обърнал оръдията си на сто и осемдесет градуса и би го изличил от лицето на земята с канонада от факти и загадки, за които злочестият скептик в живота си не е чувал. Той би го засипал с градушка от дати и подробности, би разобличил всички естествени тълкования и би му казал всичко освен едно: вярва ли в духовете самият той, Джон Оливър Опъншоу. Нито спиритистите, нито скептиците не успяха да узнаят отговора.

Професор Опъншоу — висок, мършав мъж със светла лъвска грива и властни сини очи, разговаряше с приятеля си, отец Браун: пред входа на хотела, в който бяха пренощували. Предната вечер професорът бе бодърствувал до късно заради един свой опит и още не беше се съвзел напълно — и борбата със спиритистите, и борбата със скептиците винаги го изваждаше от равновесието му.

— Не ви се сърдя — смееше се той, — че не ще повярвате в спиритизма дори ако ви приведа неоспорими факти. Но мен вечно ме

питат какво всъщност искам да докажа, а не разбират, че аз съм учен. Ученият нищо не иска да доказва. Той търси.

— Но още нищо не е намерил — забеляза отец Браун.

Професорът се намръщи и замълча.

— Не, все пак напилах нещичко — рече той най-сетне. — И изводите ми съвсем не са толкова отрицателни, колкото мислят. Струва ми се, че задгробните явления ги търсят не там, където трябва. Всичко това е твърде театрално, напомня на евтини ефекти: всичките тия сияния, тръбни звуци, гласове. Като в старите мелодрами или историите за семейни привидения. Ако вместо историйки бихме се обърнали към историята, смятам, че би могло да се докаже нещичко. Задгробните явления...

— Явления... — прекъсна го отец Браун — не е ли по-скоро появления...

Разсеяният поглед на професора внезапно се съсредоточи, сякаш бе поставил пред очите си увеличително стъкло. По този начин гледаше той подозрителните медиуми. Но не бива да мислите, че отец Браун приличаше на медиум, не, просто професорът бе поразен, че приятелят му бе казал почти същото, за което мислеше той самият.

— Появления... — промърмори той. — Колко странно е, че употребихте точно това понятие. Колкото повече изучавам тези неща, толкова по-склонен съм да смятам, че твърде много хора се занимават със спиритизъм. Нека разгледаме например изчезването на хора...

— Много правилно — потвърди отец Браун. — Защото в приказките сравнително рядко се говори за появата на феи или духове, а съществуват толкова предания и легенди, според които феи или духове са отвличали хора. Нима не сте се интересували от Килмени или от Том Стихоплетеца?^[1]

— Аз се интересувам от обикновените съвременни люде, от тези, за които четем във вестниците — отвърна Опъншоу. — Чудете се колкото си щете, но аз наистина се увличам от изчезването на хора, при това от години вече. Откровено казано, никак не е трудно да разкриеш измамата, когато се появяват духове. Докато изчезването на един човек аз просто не мога да обясня по естествен начин. Във вестниците често съобщават за хора, изчезнали безследно. Ако вие знаехте подробностите... Ето дори днес получих още едно потвърждение. Един достолепен стар мисионер ми изпрати твърде

любопитно писмо. Подир малко той лично ще пристигне в кантората ми... Искате ли след това да закусим заедно? Ще ви разкажа цялата история — на вас единствен.

— Приемам с удоволствие — свенливо отвърна Браун. — Непременно ще дойда. Дори ако феите ме отвлекат...

Те се разделиха. Опъншоу зави зад ъгъла и се отправи към кантората си. Беше я наел наблизко главно за да издава списанието си „Записки“, в което се печатаха твърде сухи и обективни статии за психологията на спиритизма. Неговият единствен чиновник седеше в предната стая и работеше над някакви данни. Минавайки край него, професорът запита не е ли звънил някой си мистър Прингл. Без да вдига глава от книгата, секретарят отвърна, че не е звънил никой, и професорът се упъти към своя кабинет.

— Все пак, Бъридж — нареди той, без да се обръща, — ако дойде, въведете го незабавно при мене. Работете, работете. Тези данни ще ми трябват надвечер. Ако изляза, оставете ги на писалището ми.

И той затвори вратата, размишлявайки над проблема, за който му напомни името Прингл. Или по-точно, който се бе породил от това име. Дори най-безпристрастният агностик е все пак човек. И не е изключено писмото на мисионера да му се стори толкова важно именно защото потвърждаваше собствените му хипотези. Професорът се отпусна в мекото кресло, срещу което висеше портретът на Монтен, и взе от бюрото си писмото на преподобния Прингл. Никой не умееше по-добре от Опъншоу да се справя с епистоларния стил на налудничавите. Той знаеше, че писмата им са сведущи, разтеглени, многословни, а почеркът нечетлив и заплетен. Но Люк Прингл не пишеше така. В посланието си, напечатано на машина, делово и кратко, той съобщаваше, че лично е видял как един човек изчезва, а това безспорно влиза в компетентността на професор Опъншоу, известен със своите изследвания на задгробните явления. Всичко това се харесваше на Опъншоу и той не се разочарова, когато видя пред себе си преподобния Люк Прингл.

— Вашият секретар ми каза да вляза направо — каза посетителят и се усмихна широко и сърдечно. Усмивката му се гушеше в рошавите бакенбарди и в прошарената рижа брада. Такава буйна растителност често украсява лицата на белите, които живеят по-дълго

в дивите джунгли. Но очите над чипия нос не можеха да се нарекат диви.

Опъншоу прониза новодошлия с недоверчив поглед, но колкото и странно да бе, не откри в него нито шарлатан, нито маниак. Професорът беше напълно уверен в това. Налудничавите имат такива бради, но такива очи няма нито един луд. Очите на опасните измамници и на опасните безумци не се смеят тъй просто и приветливо. Човек с такива очи често е весел жител на предградията. Нито един шарлатанин не би си позволил да изглежда толкова несолиден. Посетителят бе облечен с извехтяло дълго палто, закопчано догоре, и само омачканата му широкопола шапка издаваше, че принадлежи към духовенството. Мисионерите от забравените кътчета на света не винаги са облечени като духовни лица.

— Може би смятате, че пак някой се мъчи да ви подведе — весело започна Прингл. — Извинете, че се смея, професоре. Разбирам, че не ми вярвате. Но все пак искам да разкажа тая история на всеки, който разбира нещичко от подобни работи. Аз нямам никаква вина — това наистина се случи! Но достатъчно се шегувах, а всъщност в цялата история има твърде малко весело. Накратко, бях мисионер в Ния Ния. Това е в Западна Африка. Сънливи джунгли и само двама бели — аз и местната военна власт, капитан Уайлс. Сприятелих се с него, макар че беше, как да кажа, малко тъповат. Нали знаете тези типични военни, както казват „трезв човек“. Затова бях и толкова удивен — хората от този вид малко мислят и рядко вярват в каквото и да било. Веднъж, като се завърна от инспекция, той ми събщи, че с него се случило нещо много странно. Помня, стояхме в палатката. Той държеше книга с кожена подвързия, която остави на масичката до револвера, и един старинен арабски ятаган, твърде античен и ценен. Уайлс заяви, че тази книга принадлежала на някакъв човек от парахода, който той бе инспектирал. Човекът уверявал, че книгата не бива да се отваря — който я отвори, дяволите или нещо от този вид щели да го отвлекат. Естествено, Уайлс му се изсмял, нарекъл го суеверен страхливец... изобщо от дума на дума оня отворил книгата. Но щом я разтворил, отхвъркнал зад борда...

— Един момент — прекъсна то професорът, който си водеше бележки на един лист. — Най-напред ми кажете този човек обяснил ли е откъде има тази книга?

— Да — съвсем сериозно отговори Прингл. — Ако не се лъжа, казал, че я носи на собственика ѝ, някой си Хънки, изтоковед, които именно го бил предупредил за опасността. Хънки е действително голям учен и голям скептик и точно това е странното. Но произшествието е съвсем просто: човекът отворил книгата, прекрачил през борда и изчезнал.

Професорът не отговори. Най-сетне запитва:

— Вие вярвате ли на тази история?

— И как още! — възкликна Прингл. — Вярвам по две причини. Първо. Уайлс беше тъп като тапа, а в разказа му имаше една подробност, достойна за поета — той ми заяви, че човекът изчезнал зад борда, но никакъв плясък не се чул.

Професорът отново се вдълбочи в бележките си.

— А втората причина? — запитва той.

— Втората причина е — отговори преподавателят Люк Прингл, — че аз видях това със собствените си очи.

Той замълча за миг, после продължи подробния си разказ. В думите му нямаше и следа от оная припряност, която проявява един луд или дълбоко убеден човек, който се мъчи да убеди и събеседника си.

— Както ви казах, Уайлс остави книгата на масичката до ятагана. Аз стоях на входа на палатката с гръб към него, бях се загледал в джунглата. А той стоеше до масичката и ругаеше: „Срамно е — казва — да се бои човек от някаква си книга. Какви дяволи — казва. — Ще я взема и ще я отворя!“ Аз се посмутих и му забелязах, че може би ще е по-добре да я върне, както му е редът, на доктор Хънки. Но той не можеше да се успокои. „Че какво лошо има, ако я разтворя?“ Отговорих: „Как какво? Спомнете си за парахода.“ Той мълчеше. Помислих, че просто няма какво да ми отвърне и от чисто пустословие запитах: „Как си обяснявате? Какво е станало там?“ А той все мълчи и мълчи. Обърнах се и гледам — няма го. В палатката нямаше никой. Отворената книга лежеше на масичката, ятаганът — на пода, а платът на палатката беше продран, сякаш разрязан с нож. През процепа се виждаше само джунглата. Приблжих се, погледнах и ми се стори, знаете, че растенията там са някак смачкани, пречупени. Оттогава не съм виждал Уайлс и никой нищо не е чувал за него. — Прингл въздъхна. — Взех с известен страх книгата, загънах я и я донесох в

Англия. Отначало мислех да я предам направо на доктор Хънки. Но случайно прочетох във вашето списание за изследванията ви и реших най-напред да дойда при вас. Казват, че сте обективен и мъчно могат да ви подведат...

Професор Опъншоу остави писалката и внимателно се вгледа в посетителя си. В този проницателен поглед той концентрира целия си опит за общуване с най-различни типове мошеници, а дори и с редките типове честни хора. Във всеки друг случай той веднага би решил, че всичко това е лъжа от край до край. И сега му се искаше да реши така. Но разказвачът му пречеше — такива хора, когато лъжат, лъжат по-иначе. Противно на шарлатаните Прингл съвсем не се мъчеше да изглежда честен и колкото и странно да е, той действително изглеждаше честен, макар че нещо чуждо, непривично се преплиташе тук. Може би добрият човечец е малко побъркан? Не, нямаше такива симптоми. Беше спокоен и дори безразличен. Всъщност той не настояваше на своето твърдение, ако това изобщо бе твърдение.

— Мистър Прингл — каза професорът е тона на юрист, който задава на свидетеля заплетен въпрос, — къде се намира сега тази книга?

Между брадата и бакенбардите отново грейна усмивката и освети лицето, останало сериозно по време на разказа.

— Оставих я в съседната стая — отвърна Прингл. — Знам, че е опасно, но от двете злини избрах по-малката.

— Какво искате да кажете? Защо не я донесохте тук? — запита професорът.

— Боях се, че ще я разтворите — отвърна мисионерът. — Исках най-напред да ви разкажа — той замълча, после добави: — Там беше само вашият секретар. Изглежда твърде тих, пишеше нещо, смяташе.

— За Бъбедж можете да не се тревожите! Книгата ви е в пълна безопасност. Той всъщност се нарича Бъридж, но аз често го назовавам Бъбедж^[2]. Не е човек, който би надничал в чужди пакети. Дори не е човек, а истинска сметачна машинка. Но да идем да вземем книгата. Ще помисля какво да правим с нея. Откровено казано — и той изпитателно се вгледа в събеседника си, — още не зная дали ще я отворя или е по-добре да я изпратим на доктор Хънки.

Те отидоха в предната стая. Но още преди да хлопне вратата, професорът извика и се втурна към бюрото на секретаря си. Бюрото

беше там, но секретаря го нямаше. Сред разкъсаната амбалажна хартия лежеше книга с кожена подвързия. Беше затворена, но някак се усещаше, че току-що се е затворила. Стъклото на широкия прозорец, който гледаше към улицата, беше счупено, сякаш през дупката бе преминал човек. Нищо друго не бе останало от мистър Бъридж.

Прингл и професорът буквално се вкамениха. Най-сетне професорът се съвзе, обърна се бавно към мисионера и му протегна ръка. В този миг още повече приличаше на съдия.

— Мистър Прингл — рече той, — извинете ме, простете ми волните и неволни мисли. Истинският учен е длъжен да се съобразява с такива факти.

— Струва ми се — неуверено започна мистър Прингл, — че би трябвало да уточним някои неща. Може би ще му позвъните. Ами ако си е у тях?

— Не му зная телефонния номер — разсеяно отвърна Опъншоу. — Струва ми се, че живее някъде в Хемстед. Ако не се завърне, приятелите или роднините му ще позвънят тук.

— А не бихме ли могли да дадем отличителните му белези на полицията?

— На полицията? — сепна се професорът. — Отличителните белези? Че той нямаше отличителни белези. Освен тъмните очила. Знаете, такъв избръснат млад човек... Полицията... да-а-а... Слушайте, какво да правим? Ей че глупава история!

— Знам какво аз трябва да направя — решително заяви преподобният Прингл. — Веднага ще занеса книгата на доктор Хънки и ще го запitam за всичко. Той живее наблизо. После ще се върна и ще ви предам отговора му.

— Добре, добре — вяло рече професорът и уморено се отпусна в креслото. Изглежда бе доволен, че друг пое отговорността. Стъпките на неспокойния мисионер изтрополиха по стълбището, а професорът остана неподвижен, загледан в празното пространство като изпаднал в транс.

Той още не беше се съвзел, когато бързи стъпки отново прозвучаха по стъпалата и в кантората влезе Прингл. Професорът веднага забеляза, че не носи книгата.

— Хънки я взе — обясни мисионерът. — Обеща да се занимае с нея. Моли ни да отидем при него след около един час. И специално

повтори, професоре, че настоява и вие да дойдете с мене.

Опъншоу мълчаливо гледаше в пространството. После запита:

— Кой е тоя дяволски доктор Хънки?

— Казахте го, сякаш е самият дявол — усмихна се Прингл. — Навярно мнозина мислят същото за него. Той се занимава с вашата материя. Но е известен само в Индия — там е изучавал магия и други такива нещица. Тук почти никой не го знае. Дребен, жълт, куц и вечно сърдит. Изглежда в Лондон практикува като лекар. Нито лошо не може да се каже за него. Но той е единственият, който е чувал за тая проклета книга.

Професор Опъншоу тежко се изправи и отиде до телефона. Позвъни на отец Браун и му се извини, че закуската се заменя с обяд, защото ще трябва да посети някакъв учен от Индия. После отново се отпусна в креслото, запали пура и потъна в неизвестни нам размишления.

* * *

Отец Браун чакаше професора сред огледалата и палмите в преддверието на ресторанта, където се бяха уговорили да обядват. Той знаеше за днешната среща на Опъншоу и когато навъсеният здрач смекчи блясъка на стъклата в зеленината, отецът вече реши, че непредвидени усложнения са задържали приятеля му. Вече бе започнал да се пита дали професорът изобщо ще пристигне. Но професорът дойде и Браун веднага разбра, че най-лошите му подозрения се потвърждават: погледът на Опъншоу блуждаеше, косите му бяха разчорлени. Двамата с Прингл се бяха добрали някак до северните предградия, където жилищата се редуваха с голо поле, особено мрачно в лошо време. Потърсиха къщата — тя беше малко встрани, и прочетоха на табелката „Дж. И. Хънки, доктор по медицина, член на Кралската академия на науките“. Но те не срещнаха Дж. И. Хънки, доктора по медицина. Видели бяха само онова, за което им говореше зловещото предчувствие. В свършено ординерната приемна на масичката лежеше проклетата книга — изглеждаше сякаш някой ей сега я беше отварял. Входната врата беше широко разтворена и неясни следи водеха навън по стръмната пътечка. Трудно бе да си представят,

че един куц човек е тичал по нея — отпечатъкът на единия крак имаше неправилна форма. После продължаваше своеобразна следа — като че ли някой бе подскачал на един крак. След това следите се губеха. Нищо повече не се узна за доктор Хънки. Несъмнено той се бе занимал с книгата. Беше нарушил забраната и бе станал жертва на проклятието.

Влязоха в ресторанта и Прингл веднага остави книгата на масата, сякаш тя пареше пръстите му. Отецът я загледа с интерес. Върху подвързията бяха отпечатани строфите:

*„Който в тази книга да погледне дръзне,
Него Крилатият Ужас ще отвлече...“*

Същият текст се повтаряше на старогръцки, латински и френски.

Прингл и Опъншоу искаха да пийнат — още не бяха се успокоили. Професорът извика келнера и поръча коктейли.

— Надявам се, ще приемете да обядвате с нас — обърна се той към мисионера. Но Прингл вежливо отказа.

— Ще ме извините — обясни той, — но искам да се преборя с тая книга на четири очи. Ще ми разрешите ли да ползвам кантората ви за един-два часа?

— Боя се, че е заключена — отвърна Опъншоу.

— Вие забравяте, че прозорецът е счупен — и като се усмихна още по-широко от обикновено, преподобният Люк Прингл изчезна в здрача.

— Странен човек, въпреки всичко — професорът угрижено се намръщи.

Той се обърна и с удивление видя, че Браун разговаряше с келнера, който бе донесъл коктейлите. Доколкото можа да долови, ставаше дума за нещо съвсем лично: отецът говореше за някакво детенце и изказваше надеждата, че опасността е минала. Професорът го запита откъде познава келнера. Браун отвърна простичко:

— Обядвам тук всеки два-три месеца и понякога ние разговаряме.

Професорът обядваше тук пет пъти в седмината, но и на ум не му бе идвало, че може да заговори с келнера. Той се замисли, но телефонен звън прекъсна размишленията му. Извикаха го на телефона.

Гласът беше глух — може би брадата бе попаднала пред слушалката, но думите доказваха, че на другия край е Прингл.

— Професоре! — каза гласът. — Не мога повече. Ще погледна в нея. Аз съм в кантората ви и книгата е пред мене. Искрах само за всеки случай да се простя с вас. Не, не ме разубеждавайте. Все едно, няма да успеете. Ето, отварям я. Аз...

На Опъншоу се стори, че чува нещо — може би рязък, макар почти беззвучен удар.

— Прингл! Прингл! — закрещя той в слушалката. Но никой не отговори.

Той затвори телефона и възвръщайки академичното си спокойствие (а може би спокойствие на отчаянието), се върна на масата и тихо седна. После безстрастно — сякаш ставаше дума за провала на някакъв глупашки трик при спиритически сеанс — разказа с пълни подробности тайнственото дело.

— По този начин са изчезнали петима души — завърши той. — Всички тези случаи са поразителни. Но най-поразителен е безспорно случаят с Бъридж. Той беше толкова тих, толкова работлив... Как е могло да се случи това с него?

— Да — отвърна Браун, — странно е, че е постъпил така. Той е толкова добросъвестен. За него шегата си е шегга, но работата си е работа. Почти никой не знаеше колко обича той шегите и състезанията.

— Бъридж! — възкликна професорът. — Нищо не разбирам! Нима се познавахте с него?

— Как да ви кажа... — безгрижно отвърна Браун. — Не повече, отколкото с този келнер. Нали разбирате, аз често ви чаках в кантората и тогава разговаряхме с него. Той е много забавен човек. Помня, разказваше ми, че събира ненужни вещи. Но всъщност и колекционерите събират ненужни вехтории. Спомняте ли си онзи разказ за жената, която събирала ненужни вещи?

— Изобщо не ви разбирам — каза Опъншоу. — Добре, да речем, че е бил шегаджия (макар че никога не бих помислил такова нещо!). Но това не обяснява всичко, което се случи с него и с другите.

— С кои други? — запита отец Браун.

Професорът го загледа изненадано и изрече отчетливо като ученик:

— Драги мой, отче Браун, изчезнали са петима души.

Браун го гледаше приветливо и говореше ясно, но професорът не разбра. Трябваше отецът да каже по-отчетливо:

— Повтарям: никой не е изчезнал — той замълча, после добави: — Струва ми се най-мъчно е да убедиш един човек, че нула, плюс нула, плюс нула е равно на нула. Хората вярват в най-невероятното нещо, ако то се повтаря. Ето защо Макбет е повярвал на трите вещици, макар че първата му казва онова, което той самият знае, а третата — нещо, което е зависело само от него. Но във вашия случай междинното звено е най-слабо.

— За какво говорите?

— За това, че вие лично нищо не сте видели. Не сте видели как е изчезнал човекът зад борда. Не сте видели как човек е изчезнал от палатката. Това знаете от думите на Прингл, за когото сега няма да говорим. Но вие никога не бихте му повярвали, ако не беше изчезнал и вашият секретар. Също като Макбет: той нямаше да повярва, че ще стане крал, ако не беше станал каудорски тан.

— Вероятно имате право — съгласи се професорът и замислено кимна с глава. — Но когато той изчезна, аз разбрах, че Прингл не лъже. Вие твърдите, че лично аз нищо не съм видял. Но това не е вярно, аз видях — Бъридж действително изчезна.

— Бъридж не е изчезнал — възрази отец Браун. — Напротив.

— Какво означава „напротив“?

— То значи, че по-скоро се е появил — каза свещеникът. — Във вашия кабинет се е появил червенокос брадат човек и се е нарекъл Прингл. Вие не сте го познали, защото нито веднъж в живота си не сте намерили време да погледнете собствения си секретар. Вас ви е заблудил един съвсем примитивен маскарад.

— Почакайте... — започна професорът.

— Бихте ли могли да опишете отличителните му белези? — запита Браун. — Не, не бихте могли. Знаехте само, че е гладко обръснат и носи тъмни очила. Той ги е снел — и толкова. Дори не е било нужно да се гримира. Вие никога не сте видели неговите очи, не сте видели неговата душа. А той има чудесни, засмени очи. Приготвил е тая глупава книга и останалата бутафория, разбил е спокойно прозореца, сложил си брада, облякъл палтото и влязъл в кабинета ви. Той е знаел, че никога не сте го заглеждали.

— Но откъде му е хрумнало да ме разиграе така? — запита Опъншоу.

— Точно защото никога не сте го заглеждали — отвърна Браун и сви ръката си в юмрук, сякаш се готвеше да удари по масата, ако би си разрешил един толкова рязък жест. — Вие го нарекохте сметачна машинка. Защото от него са ви били нужни само изчисленията. Вие не сте забелязали дори онова, което успява да забележи един случаен посетител за пет минути: че Бъридж е умен, че обича шегите, че има определено мнение за вас и за вашата теория. И за вашето умение да гледате през човека. Как не разбирате? На него му се е поискало да докаже, че не бихте познали дори собствения си секретар! Той има много забавни хрумвания. Например решил да колекционира ненужни вещи. Нима не сте чували никога разказа за жената, която купила две съвършено ненужни неща: медна табелка за врата и дървен крак. От него вашият изобретателен секретар е създал достопочтения доктор Хънки. И това не е било по-трудно, отколкото да създаде Уайлс. И той заселил доктора в собствения си дом...

— Искате да кажете, че ме е завел в собственото си жилище ли? — запита Опъншоу.

— Че нима вие знаете къде живее той? — забеляза свещеникът. — Не мислете, че искам да принизя вашите трудове. Вие сте известен търсач на истини, а знаете колко ценя аз истината. Вие сте разобличили мнозина измамници. Но вие не бива да се вглеждате само в измамниците. Погледнете, макар между другото, и честните хора, па макар и този келнер.

— А къде е сега Бъридж? — запита професорът, но не веднага.

— Уверен съм, че се е върнал в кантората — отвърна Браун. — Всъщност той се завърнал там, когато Прингл е отворил книгата и е изчезнал.

Те пак замълчаха. После професорът се разсмя. Така се смеят хората, които не се боят от унижение. Накрая рече:

— Аз си го заслужавах. Действително не забелязвам дори най-близките си помощници. Но съгласете се, имаше от какво да се изплаши човек! Признайте си, нима поне веднъж не изпитавте ужас от тази книга?

— Какво говорите? — усмихна се отец Браун. — Аз я отворих още щом я видях. Съдържа само чисти страници. Разбирате ли, аз не

съм суеверен.

[1] Килмени е героиня на една поема от шотландския поет Джеймз Хог (1770–1835) — „Пробуждането на кралицата“, а Том Стихоплетец, Томас от Ърселдун е полулегендарен шотландски поет от XIII век; според преданието кралицата на феите го залюбила и отвлякла — бел.пр. ↑

[2] Чарлз Бъбедж — 1792–1871 — знаменит английски математик, изобретател на сметачни машини — бел.пр. ↑

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 50,51/1977 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.